

Δημήτρης Ροντήρης

Ο Ροντήρης σε συνέντευξή του στον Γεώργιο Ρούσο στα "Αθηναϊκά Νέα" εξηγούσε τη θέση του για τα προβλήματα του Χορού.

"Χορός, μάς λέγουν οι γραμματολόγοι, είναι ρυθμική κίνηση και ρυθμική απαγγελία τη συνοδία μουσικής μονόφωνης, της οποίας πάλι ο κυριότερος προορισμός είναι ο τονισμός του ρυθμού. Με βάση αυτό το αξίωμα πρέπει να προσπαθήσουμε να κινήσουμε το Χορό κατά τρόπο ρυθμικό, αλλά σύμφωνα με τις σύγχρονες αντιλήψεις. Για να φτάσουμε σ' αυτό το αποτέλεσμα πρέπει να δανειστούμε απ' την εποχή μας τα υπάρχοντα ομοειδή στοιχεία π.χ. τα βήματα, τις φιγούρες να πούμε ενός σύγχρονου ελληνικού χορού, τα οποία αφού τα αναλύσουμε θα τα ανασυνθέσουμε πάνω στους αρχαίους ρυθμούς, πάνω στους μετρικούς τόνους και τις τεχνικές απαιτήσεις που επιβάλλει το αρχαίο δράμα. Για να γίνω περισσότερο νοητός αναφέρω το ιντερμέτζο της "Ηλέκτρας", το οποίο μάλιστα μερικοί απέδωσαν στις γερμανικές επιδράσεις και δεν ξέρω τι άλλο. Πρόκειται απλούστατα περί βηματισμών παρμένων απ' το συρτό μας και προσαρμοσμένων στις απαιτήσεις του έργου. Η προσαρμογή αυτή και το ιστορικό δεδομένο διατηρεί, αλλά και την αισθητική απόλαυση του συγχρόνου θεατή εξασφαλίζει, αφού του παρουσιάζει θέαμα που μέχρι ενός σημείου είναι συγγενές προς τις αισθητικές αντιλήψεις του.

Κώστας Γεωργουσόπουλος: Πενήντα χρόνια Επίδαυρος. Ελευθεροτυπία, 1988;

Ο Χορός, με τον οποίο δούλεψε επισταμένως ο Δημήτρης Ροντήρης, από το 1938, που ανέβασε τον «Ιππόλυτο», έγινε αντικείμενο σπουδής και μελέτης. «Και αξίζει να παρατηρήσει κανείς» λέει σχετικά ο Κώστας Γεωργουσόπουλος «ότι ο Ροντήρης χρειάστηκε 30 χρόνια για να ολοκληρώσει τη δουλειά του με τον Χορό, με την "Ιφιγένεια εν Αυλίδι", που ανέβασε το 1968 στο Ηρώδειο. Εκεί είχαμε έναν Χορό αδόμενο».

Μυρτώ Λοβέρδου: Μισός αιώνας παραστάσεων. Φεστιβάλ Επιδαύρου. Το Βήμα, 06/06/2004.